

Seks met Stanley

KOMEDIE

**GIJS
MULLER**

Seks met Stanley

KOMEDIE

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ

Colofon

Eerste uitgave: september 2020
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Omslagontwerp: epublicist.nl | zinnenprikkelend
Opmaak & Tyopgrafie: Black Bee Media
ISBN 978-90-8305-587-9

© 2020 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaargemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2020 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

Vrijdag overdag

Het was vooralsnog een fijne zonnige vrijdag. Zo'n dag die iedereen altijd goed beviel omdat het weekend voor de deur stond of omdat het voor velen al een halve of een hele vrije dag was waarop je lekker naar buiten kon. Het was ook niet te koud, zodat je geen jas aan behoefde, maar zeker niet te warm ook - dat kon ook niet, zo vroeg in het voorjaar - zodat alles er in de ochtend fris gewassen uitzag en het ook later in de middag niet onaangenaam broeierig werd. Wie in de zon ging zitten werd lekker opgewarmd en na een tijdje in de schaduw was je weer helemaal helder en koel. In de verte dienden zich wel wat donkere wolken aan, maar die waren ver weg, daar behoefde geen aandacht aan te worden besteed.

Stanley, een open, van nature vrolijke en bepaald niet onaantrekkelijke jongeman van achter in de twintig, was, gekleed in een uniform van de firma, in zijn kleine vrachtwagen vol met grote waterflessen op weg naar zijn volgende klant. Hij had zijn telefoon met bluetooth aangesloten op de geluidsinstallatie en zong hard mee met Frans Bauer. *'Als sterren aan de hemel staan, dan sta ik er even stil, dan weet ik echt wat ik wil...'*

Stanley was geen groot licht, dat wist hij heel goed. Op school was het nooit iets geworden en bijzondere talenten had hij ook niet. Al op jonge leeftijd - hij was opgegroeid bij lieve maar nogal saaie pleegouders, voor wie het normaal was gewoon te zijn en geen talenten te hebben - had hij besloten zichzelf te accepteren en er gewoon het beste van te maken. Mensen vonden hem leuk, hij was altijd populair geweest, op school en ook daarna, omdat hij gezellig was en vrolijk en natuurlijk ook omdat hij er goed uitzag. Hij had een leuke, knappe kop en een stevig en mannelijk lichaam. Dat waren zijn wapens: zijn levenslust en zijn verschijning. Het was goed, hij was er blij mee. Er waren er heel wat die het met veel minder moesten doen.

De muziek werd begeleid door het tegen elkaar bonken van de waterflessen achterin, voor hem inmiddels al een vertrouwd

geluid. Dit baantje had hij nu een maand of zes en het beviel hem uitstekend. Hij was de hele dag op pad en kwam onder de mensen. Voorlopig zat hij hartstikke goed, niks meer aan doen. Hij was sowieso al een tijdje geleden opgehouden met verder dan een jaar vooruitdenken. Pieker niet, het loopt toch altijd anders, was zijn lijfspreuk.

Ja, het leven kon hij eigenlijk prima aan en gegeven de omstandigheden, wie en wat hij was en hoe hij was opgegroeid, was dat nu al een prachtig resultaat. Als het nog beter werd, was dat meegenomen.

'Ik loop met jou naar de regenboog, we zijn omringd door een bloemendoog...'

Een kilometer of zestig verderop, in een knus uitziend huisje in een rustig dorpje, lag Irene, een stijlvolle vrouw van begin vijftig, op dat moment nog in bed, iets omhoog op de kussens in haar rug, haar handen onder de dekens. Een kleine, maar licht driftige beweging verraadde dat ze aan het masturberen was, in de intense stilte, alsof niemand het horen mocht, om over zien nog maar te zwijgen. Ze sloot haar ogen en kneep ze samen, zich concentrerend op die ene kleine gevoelige plek in haar lichaam.

De beweging werd iets wilder en veroorzaakte wat geluid doordat de rug van haar hand tegen het laken heen en weer schoof, en met een ingehouden kreet die bijna een zucht was, bereikte ze schokkend een orgasme. Dat ging gemakkelijk deze keer, erg gemakkelijk zelfs, dat was weleens anders.

Ze lag vervolgens even in absolute stilte, starend naar het plafond. De opwindings was weer voorbij en met enige schaamte dacht ze terug aan de beelden die haar net allemaal voor ogen hadden gestaan, die te maken hadden met jonge mannen met grote penissen die haar aanbeden, overmeesterden en alle hoeken van het bed lieten zien. Dit hoorde totaal niet bij de realistische, aardse dame die ze zich voelde en ze nam zich voor, voor de zoveelste keer, het niet meer te doen, niet meer te masturberen, zodat ze die gedachten zou kunnen ontlopen. Ze was een vrouw van de ratio, met gevoel voor kunst en cultuur, dit paste haar niet. Deze dierlijkheid was iets voor die jonge mannen en hun jonge vrouwen, niet voor haar.

Ze stond op en liep naar de badkamer, om de viezigheid van haar perverse gedachten onder de douche van zich af te spoelen.

Stanley stond op dat moment een aantal grote waterflessen uit te laden voor een fraaie rietgedekte villa. Hij legde ze op een steekkarretje en liep ermee het tuinpad op. Daar zwaaide de deur al open en een wat oudere vrouw stapte naar buiten. 'Hai Stanley.'

'Dag mevrouw De Boer.'

Quasi behulpzaam assisteerde ze hem met het naar binnen brengen van de flessen, door wat onhandig voor zijn voeten te lopen. Ze moesten er allebei een beetje om lachen.

'Sorry, ik loop in de weg.'

'Het is uw huis, mevrouw.'

Vijf minuten later was hij alweer op weg naar een volgende klant en opnieuw klonk Frans Bauer. '*Un Dos Tres*.' Hij passeerde daarbij een leuk, klein, vrijstaand huisje met een Mini Cooper ervoor, maar hij schonk er geen aandacht aan. Natuurlijk niet, daar woonden immers geen klanten, voor hem was het een huisje zoals er zo veel waren, niets bijzonders.

Binnen in de badkamer van dat leuke, kleine, vrijstaande huisje lagen twee vrouwen samen in een groot bad. De ene, Helga, was een slanke, maar gespierde vrouw van midden veertig. De andere, Joyce, was begin dertig en had alle kenmerken van het spreekwoordelijke snoepje van de week: ruime rondingen, een enorme haardos, een heerlijke bek met tanden en een volstrekt symmetrisch gezicht, dat haar uitgesproken knap maakte. Ze lagen in elkaar verstrengeld in het grote bad; dat wil zeggen, Joyce lag in de armen van Helga, die net wat warm water bij mengde.

'Stop maar.'

'Te heet?'

'Nee. Lekker. Maar nu genoeg.'

'Ga verder.'

'Het is toch logisch! Ik leef maar één keer. En ik wil er alles uithalen. Dus ook dat. Ik bedoel, dat is het grootste wonder, dus dan wil je dat ook meemaken...'

Helga draaide ondertussen de kraan weer dicht en leunde terug

achterover. Even lagen ze in stilte.

‘Dat begrijp je toch wel?’ Joyce keek haar van opzij vragend aan.

‘Ja.’

‘Maar?’

‘Ik wil het dus niet.’

‘Waarom niet?’

‘Heb ik eindelijk iemand gevonden...’

‘... krijg je er nog iemand bij.’

Helga zweeg.

‘Ben je bang dat ik dan geen aandacht meer voor jou heb?’

‘Het zou best eens kunnen dat dat het is.’

‘En als ik nou beloof dat dat niet gaat gebeuren?’

Stilte. Helga bewoog zich niet, nog geen millimeter, haar gezicht leek van marmer.

‘Ik beloof het.’ Joyce draaide zich een beetje naar haar vriendin toe en kuste haar. ‘Ik hou toch van je? Waarom zou een kind daar verandering in brengen? Ik zou niet weten waarom.’

Weer kwam er geen antwoord.

‘Hou je niet van kinderen?’

‘Ja en nee.’

‘Wat is de nee?’

‘Laten we het daar een andere keer over hebben. Ik moet eruit.’

Een paar uur later stapte Irene, nu weer helemaal de stijlvolle, nette vrouw van in de vijftig die ze was, smaakvol en charmant gekleed, uit een sprinter, om vervolgens het stationsgebouw binnen te lopen, op weg naar de uitgang. Op de een of andere manier kon ze naar zichzelf kijken zoals ze daar liep en dat beeld stemde haar tevreden. Dit was de persoon die ze was, die ze wilde zijn. Mensen die naar haar keken wisten in één oogopslag met wie ze te maken hadden: een vrouw die alles op orde had, die het leven naar haar hand had gezet, die wist wat er te koop was en wat niet en die daar dan ook naar leefde. Ze was volwassen. Meisjesachtige onzekerheid en romantische seksuele dromen pasten haar niet en als ze zo over straat ging, zo met zekerheid, straalde ze dat ook uit. En dat hielp, ze ging er dan zelf in geloven.

Ze had dat zelfvertrouwen op dit moment enorm nodig om overeind te blijven, want onder die keurige, beheerste buitenkant was van alles aan de hand. Er waren grote gevoelens, die te maken hadden met de angsten die haar overvallen hadden vanaf het moment dat ze helemaal alleen verder moest en er zelf voor moest zorgen dat haar leven invulling kreeg en de moeite waard was.

Een kwartier later dwaalde ze in het stille museum van het ene schilderij naar het andere. Dat was het voordeel van een doordeweekse dag: er was weinig volk en je kon in alle rust genieten van alle schoonheid die door de kunstenaars geschapen was. Ze bleef even hangen voor een Chinese erotische afbeelding, toch wel weer, maar gewoon omdat die haar aandacht trok. Toen achter haar iemand anders ook de zaal betrad, liep ze meteen verder.

Om de hoek van het museum lunchte Sylvia op dat moment met haar oude vriendin Eva, die ze lang niet gezien had. Het waren allebei vrouwen van in de veertig, van wie de eerste vroeger bloedmooi was geweest, wat je kon zien aan hoe ze zich bewoog, hoe ze om zich heen keek, hoe ze praatte. Ze had het zelfvertrouwen van iemand die altijd alle aandacht had gekregen en die gewend was haar zin te krijgen. Nog steeds oogde ze niet slecht, zeker niet, maar de jaren begonnen wel te tellen, dat zag je aan haar huid, haar handen en haar oogleden. Haar vriendin Eva was weinig of niets veranderd. Ze was gebleven zoals ze altijd al was: die gewone, wat alledaagse vrouw die het moest hebben van haar zorgzaamheid en aandacht voor een ander. De twee zaten daar wat lacherig te babbelen over schandalen en intimiteiten, zoals ze dat vroeger ook graag deden, een echte, heerlijke door-elkaar-heen-tetteressie, waarbij Sylvia natuurlijk de leiding had, zoals dat vroeger ook altijd het geval was geweest. 'Vertel nou. Je hebt toch niks voor me te verbergen? Ik bedoel, we kunnen zo verder waar we tien jaar geleden zijn opgehouden. Toch? Kom op, wel of niet?'

Eva glimlachte wat verlegen. 'Nou nee, niet echt. Of nou ja, soms. En het is wel prettig hoor.'

'Wel prettig! Wat is nou wel prettig? Het moet botergeil zijn, wild, woest.' Sylvia praatte iets te hard, mensen keken op. De twee giechelden even en praatten wat zachter verder.

'Dat is het bij jou toch ook niet?'

‘Niet meer nee. Jammer genoeg. Vroeger was het dat. Mooie tijd. Wel prettig is gewoon te weinig voor ons, liefje.’

‘Ja maar ja, zo gaan die dingen. Ik ben nu meer met de kinderen bezig. Dat is nou eenmaal zo. Dat probleem hebben jullie niet.’

‘Nee, geen kinderen, dus dat is het niet. Maar ja, Adam...’

‘Wil hij niet?’

‘Jawel. Het is een man hè? Maar hij kan het niet.’

‘Hoe bedoel je?’

‘Gewoon. Hij heeft het nooit echt goed gekund. Zit geen swing in, zeg maar.’

Ze lachten.

‘Het is een lieverd, maar aan lieverds heb je meestal niet zo veel, wat dat betreft. Laten we eerlijk wezen. Ik bedoel, wel voor de kuddelie kuddelie natuurlijk, maar niet voor de *hard core*, weet je wel.’

Eva keek met interesse naar haar oude vriendin en realiseerde zich dat mensen altijd bleven wie ze waren. Ze was ouder, dat wel, maar het was nog steeds die bruisende Sylvia, die slim en berekend was en het leven zo veel mogelijk bij de lurven greep ‘En je hebt geen minnaars? Vind ik wel iets voor jou.’

‘Ja, vind ik ook. Zeker. Er is ook weleens iemand geweest, maar dat ging helemaal mis.’

‘Is Adam erachter gekomen?’

‘Die idioot stond op een gegeven moment bij ons voor de deur. Hij wilde me meenemen naar Canada. Ik was zijn grote liefde.’

‘Heerlijk toch?’

‘Nee zeg. Rot op. Liefde is gezeik. Ik wil gewoon zo nu en dan wat wilde seks met een lekkere man en verder niks. Beetje spanning. Dat is wat ik wil. En verder blijf ik natuurlijk gewoon bij Adam. Wij hebben het hartstikke goed.’

‘Ja. Tuurlijk. Gelijk heb je. Je bent een slimmerd.’

‘Begin je weer? Dat zei je vroeger ook altijd.’

‘Omdat je het bent.’

Er viel even een korte stilte, die ze gebruikten om hun bordjes leeg te eten.

‘Nemen we nog een toetje?’ vroeg Eva.

‘Tuurlijk. Echt leuk om weer even bij te praten, Eef. Vertel eens over je kinderen. Niet te lang alsjeblieft. En vooral over alle nadelen.’

De twee vrouwen lachten en blikten naar elkaar. Het was echt fijn om elkaar weer te spreken. Waarom hadden ze elkaar zo lang niet gezien eigenlijk?

In een heel ander gedeelte van de stad was Pim, de zo ongeveer volwassen dochter van Irene - rattenkopje, bril, rommelig gekleed - bezig met het schilderen van haar nieuwe oude, nogal lege appartement. Er stonden nog maar weinig meubels, waaronder een paar verschillende rechte stoelen en een tafel die daar ook nog eens totaal niet bij paste. Het waren veelal krijgertjes van vrienden of ze waren op een grofvuildag van de straat geplukt. Het verhuizinkje had duidelijk net plaatsgevonden en los van de tafel en de stoelen stonden er een bed, een bureautje en een grote hoeveelheid boeken in open dozen. Een rommeltje was het, alles leek op een willekeurige plek te zijn neergekwakt.

Erg handig ging het niet, dat schilderen. Ze was ook niet iemand die handig was, die talent had voor materie en dagelijkse praktische aangelegenheden, zeker niet, maar je moest wat als je het niet geld had om een schildersbedrijf te laten komen.

Ze had een half uur geleden zelf een verfkleur gemengd, lichtgroen, waar ze nu de muren mee stond te sauzen. Steeds was ze even gestopt, om op afstand te kijken naar wat ze gedaan had, alsof ze een kunstschilder was die de voortgang van zijn eigen meesterwerk beoordeelde. Nu deed ze dat weer; ze stapte drie stappen achteruit, keek naar het grote stuk blinde muur dat ze net gedaan had, zuchtte, legde de grote kwast op de omgekeerde deksel van de verfpot en plofte op het bed.

Gedesillusioniseerd staaarde ze voor zich uit, waarbij haar oog op de dichtstbijzijnde doos viel. Ze reikte ernaar en pakte het bovenste boek, sloeg het daar waar er een papiertje als boekenlegger uitstak open en begon te lezen. In een fractie van een seconde was Pim een ander wezen. Ze toonde geen onzekerheid meer, geen verveling en geen wanhoop, en dat alles door een plotselinge concentratie die in haar houding waar te nemen was. Geheel verloren in wat ze las veegde ze even over haar gezicht, waarbij ze er zonder het door te hebben een groene streep verf overheen zette. Ze was nu

met iets anders bezig, met cijfers en getallen, met vergelijkingen en statistieken, en werd daar onmiddellijk en volledig door in beslag genomen.

Buiten werd het ondertussen wat donkerder en het begon zacht te regenen. In de verte klonk gerommel van onweer. Ze hoorde het niet, het boek had haar aandacht volledig in beslag genomen.

Irene was klaar om te vertrekken. Ze had haar jas al aan, maar het regende inmiddels dus wachtte ze nog even, onder het afdak van de entree van het museum. Victor, een jaar of tien ouder dan zij, was ook even vanaf de straat onder datzelfde afdak gestapt. Hij stond zijn paraplu van de sluiting af te halen, zag haar aarzeling en sprak haar aan. 'Moet u ver?'

'Pardon?'

'Ik heb een paraplu.'

'Ik zie het. Ik niet.'

'Daarom.'

'Daarom wat?'

Hij keek haar charmant aan. 'Misschien kan ik u ermee van dienst zijn.'

Even later liepen ze samen onder zijn paraplu in de richting van het station en waren ze wat dichter bij elkaar dan gebruikelijk voor mensen die elkaar net ontmoet hadden, omdat de regen met bakken uit de hemel kwam en de paraplu niet zo groot was.

'Ik breng u er wel even heen.'

'Dank u wel.'

'Woont u hier in de stad?'

'Nee. Ik was even in het museum.'

'Kunstliefhebber?'

'Ik heb maandag een bespreking op het gemeentehuis, jullie bestaan binnenkort 500 jaar en er moeten plannen komen voor de viering. Ik zit in het organiserend comité.'

'Leuk.'

'Ik probeer nu zo veel als ik maar kan over de stad te weten te komen.'

'Vraag maar, ik woon hier al mijn hele leven en sta geheel tot

uw beschikking.'

Deze uitnodiging vond Irene iets te direct en ze ging er dan ook niet op in. Van directheid en vlotte babbels hield ze niet, die hadden iets impertinents in haar ogen en brachten haar in een niet geheel definieerbare onzekerheid. Zwijgen was dan het beste. Ze zweeg vaak als iets haar niet beviel, ze trok zich dan terug in zichzelf en deed alsof de buitenwereld niet bestond.

Victor merkte de kleine kilte wel, maar liet zich er niet door uit het veld slaan. 'Kent u de stad niet?'

'Niet echt. Mijn dochter studeert hier sinds kort, dus ik ben hier weleens geweest de afgelopen tijd, maar niet vaak.'

Ze liepen het station binnen.

'En wat doet u?' vroeg zij, om het een beetje goed te maken. Tenslotte was het ook aardig van deze man, hoffelijk, haar zo door de regenbui heen te loodsen.

'Ik ben gepensioneerd. Ik was ondernemer.'

'Wat ondernam u?'

'Van alles. Handel. Saaie dingen. *Making money*. Eigenlijk ben je een enorme sukkel als je daar je leven mee vult. Maar ja. Ik ben gewoon een beetje een sukkel, vind ik zelf.'

Irene blikte even naar opzij. Victor grijnsde haar toe.

Even later zaten ze samen op een bankje op het overdekte perron. Hij was gewoon naast haar gaan zitten, zonder overleg.

'Waar moet u dan nu naar toe?' vroeg zij.

'Nergens. Ik woon hier in de buurt. Ik hou u gewoon even gezelschap tot de trein komt.'

Weer zweeg Irene en weer had ze een ongemakkelijk gevoel. Hoe kon iemand zo luchtig omgaan met een vreemde, zo ongedwongen, zo vrij? Hij had vast veel vrouwen gehad in zijn leven, kortstondige relaties. Ja, dat zou het wel zijn, ze kende het type: charmant bij de verovering, keihard en ongevoelig bij alles wat daarna kwam. Mannen wilden gewoon scoren en daarna verloren ze hun interesse, ze wist het en ze zou zich er niet voor lenen. Zeker niet. 'Het hoeft niet.'

'Ik doe het graag. Ik blijf gewoon voor de gezelligheid even bij u zitten.'

'O.'

'Of wilt u dat niet?'

'Het is eigenlijk nergens voor nodig.' Ze hoorde hoe bits ze klonk en ze had er meteen spijt van.

'Ik weet het. Maar dat heb je met zo veel.' Hij zweeg even, om haar de kans te geven haar afwijzing te nuanceren.

Er kwam niets, Irene had zich alweer in zichzelf teruggetrokken, daar waar ze veilig was.

'Wil je het nou of wil je het niet?'

Opeens klonk hij ongeduldig en tutoyeerde hij haar, wat haar vooroordeel bevestigde. Dit was een roofdier, dat uit was op een snelle prooi. 'Ga je nou opeens geërgerd doen?' Ze dwong zichzelf hem brutaal aan te kijken.

'Ik doe helemaal niet geërgerd,' zei hij rustig. 'Ik vraag gewoon of je het niet vervelend vindt dat ik nog even bij je blijf zitten. Tot de trein komt.'

Opeens snoof ze een vleugje van zijn geur op, een mannelijke geur was het, van huid, haar en aftershave, niet onaangenaam, zeker niet, en heel kort riep dat een associatie op met de schandelijke beelden van die ochtend, toen ze alleen in bed lag en zichzelf had beroerd. 'Ik vind het niet vervelend,' hoorde ze zichzelf desondanks zeggen. 'Maar ik zit er niet op te wachten.'

'Prima.' Hij stond op. 'Sorry dan. Laat maar. Het was goed bedoeld.' Zonder nog naar haar te kijken liep hij weg, met stevig op het beton van het perron klinkende passen.

Irene zat daar tot de trein kwam als een wassen beeld, volledig in zichzelf gekeerd. Ze was beledigd, teleurgesteld en gekwetst, maar kon dat nauwelijks aan zichzelf toegeven.

Ja, het was een mooi huis dat Sylvia en Adam samen bewoonden, veel te groot voor twee personen, maar ach, ze waren eraan gewend heel veel ruimte te hebben en ze deden er toch niemand kwaad mee? Zelfs het uitvouwbare rekje voor de was die niet in de droger mocht had zijn eigen kamertje en dat was fijn, dan hoefde je het niet steeds weer in en uit te klappen. Natuurlijk hoorde er ook een mooie ruime tuin bij, die wekelijks een halve dag onderhouden werd door twee professionele tuimannen en er dus schitterend uitzag,

in elk jaargetijde. Een bostuin was het, met veel rododendrons, wat krentenboompjes, laurier en een flink veld met wilde bloemen, dat elk jaar weer voor verrassingen zorgde.

Sylvia kwam aanrijden in haar Tesla en stooft met flinke snelheid de oprijlaan op, die haar tot vlak naast het huis bracht, waar een zijdeur was, die altijd door iedereen gebruikt werd; de officiële voordeur kwam eigenlijk nooit van het nachtslot. Ze stapte uit en liep naar de zijdeur, vrolijk, dansend bijna, door die paar likeurtjes die zij en Eva bij de koffie hadden genomen.

Helga was alweer terug van het gemeentehuis, waar de vrijdag altijd een rommelige dag was, en stond klaar om boodschappen te doen. Ze had de tas al in haar hand toen Joyce zich nog even tegen haar aan vlijde. ‘O, we gaan met grof geschut?’ lachte ze.

‘Werkt het?’

‘Het werkt altijd. Maar niet voor alles. Gaat dit weer over waar we het vanochtend over hadden?’

‘We waren er nog niet over klaar.’

‘Ik wel. Jij niet.’

‘Ik begrijp niet zo goed waarom je het niet wilt. Je bent heel leuk met kinderen, dat heb ik gezien. We zouden ook kunnen adopteren, als je dat een beter idee vindt.’

‘Dat zeker niet. Dan weet je helemaal niet wat je binnenhaalt. En als je een kind niet begrijpt, is het ook voor hem of voor haar een grote ellende. Lees de verhalen er maar over.’

‘Dat hou je toch, dat je niet weet wat het wordt. Het is een loterij. Altijd.’

‘Als een man en een vrouw samen een kind maken dan weten ze dat het een beetje op hen lijkt. In het algemeen. Dan weten ze dus ongeveer wat ze krijgen!’

‘Ongeveer, want het kan nog alle kanten op.’

‘Met een donor weet je al sowieso de helft niet.’

‘Het zou toch een jonge, knappe, muzikale, humorvolle arts kunnen zijn of zo?’

‘Met vrouwenhaat en aanleg voor seriemoordenaar? Wat je niet weet.’

‘Ja hallo. Als je zo begint. Het kan toch ook iemand zijn die we kennen?’

‘Ken jij iemand van wie je een kind zou willen hebben?’

Joyce dacht na.

‘Zie je?’

‘Mag ik even denken? Ik heb heel leuke vrienden.’

‘Ook mannen?’

‘Ook mannen, ja.’

Helga maakte zich los uit de omhelzing en keek haar vriendin ernstig aan. ‘Luister. Ik ga nu boodschappen doen. Want mijn knappe vriendin woont tegenwoordig bij me en die moet gevoed worden. En daarna wil ik haar proberen het bed in te krijgen, dus ik moet wel iets lekkers maken. Daar ben ik nu even mee bezig en met niets anders.’

Joyce grinnikte. Daar kon zij dan weer niet tegenop.

De bestelwagen reed de oprijlaan op en parkeerde vlak achter de Tesla. Stanley stapte uit, opende de achterklep, pakte het steekkarretje, zette dat op de tegels en begon het vol te laden met drie grote plastic waterflessen. Meer gingen er niet op.

Even later, onder toeziend oog van Sylvia, plaatste hij een van de flessen op het koelapparaat, om daarna de andere twee er achter klaar te zetten. Daarna laadde hij de lege flessen die al klaarstonden op het karretje.

‘Drukke dag geweest?’

‘Gaat wel, mevrouw.’

‘Zeg nou Sylvia tegen me. Hoe vaak moet ik dat nou zeggen?’

‘Oké. Ik zal het proberen, Sylvia.’

Ze keken elkaar aan. Toch echt een leuke jongen, dacht ze, zoals elke keer wanneer hij kwam. Een gewone leuke jongen, een ongecompliceerde knul, zo te zien. Met zo iemand zou ze nou een verhouding moeten hebben, dat zou een ideale minnaar zijn: jong en vrolijk, en hij zou als vanzelf zo nu en dan langskomen, overdag, als Adam op kantoor was. Ze leunde wat verleidelijk tegen de deurpost. De likeurtjes maakten haar een beetje overmoedig, maar ze wist heel goed dat ze daar niet te ver in moest gaan. Mannen

werden achterdochtig als je te gretig was. 'Je treft zeker vaak vrouwen alleen?'

'Ja best wel.' Stanley grijnsde en pakte de klapper uit de houder die achter op het steekkarretje zat. 'Als u hier even wilt tekenen.'

'Oké.' Ze tekende. Een vlotte losse krabbel was het.

'Dan is het weer helemaal in orde.' Hij stuurde zijn karretje richting de gang.

'Hoe heet je eigenlijk? Of had ik je dat al eens gevraagd?'

Hij draaide zich naar haar om. 'Dat weet ik niet meer. Ik geloof van niet. Ik heet in ieder geval Stanley.'

'Stanley. Leuk.'

Opeens kreeg hij door dat ze interesse had, hij zag het aan hoe ze stond en hoe ze keek. Kijk nou toch, daar had je er één.

In de eerste weken dat hij dit werk deed, verwachtte hij spannende ontmoetingen met rijke vrouwen die zich thuis zaten te vervelen. Hij had er ook over gefantaseerd, maar na een aantal weken waren dat soort gedachten vervaagd, het was gewoon werk geworden. Het echte leven was nou eenmaal geen pornofilm.

Maar dit was er toch eentje die duidelijk interesse had. En het was geen onaantrekkelijke dame, zeker niet, wat ouder wel, maar toch nog jong genoeg. De volgende keer zou hij er in de planning voor zorgen dat hij wat extra tijd had, nu zat het er helaas niet in. Hij moest er nog een stuk of drie doen vanmiddag en hij was al laat, dus hij moest meteen door. 'Tot de volgende keer, Sylvia.'

'Dag Stanley.'

Hij ging, ze keek hem wat aarzelend na. Ze wilde nog iets doen, nog iets zeggen, maar ze wist niet wat.

Even later stond Sylvia voor het raam en keek naar Stanley die buiten de lege flessen inlaadde, daarna nog even omkeek naar het huis, haar zag en zwaaide. Zij zwaaide snel terug, om hem daarna een kushandje toe te werpen. Hij lachte en blies een kushandje terug, stapte in en reed weg.

Kat in het bakkie, dacht hij, terwijl hij lichtelijk opgewonden achteruit de oprijlaan af reed. Dat beloofde wat voor de volgende keer.

Vrijdagavond

Irene zat in de trein naar huis en keek somber voor zich uit. Ze was bijzonder ontevreden over zichzelf. Even verderop zat een jong stelletje vreselijk te kussen, schaamteloos, met volle overgave. Ze keek er heel even naar, wendde vervolgens haar blik af en keek strak naar buiten.

Waarvoor leefde ze eigenlijk? Was leven niet bedoeld om te genieten van wat de zintuigen te bieden hadden? Schoonheid, humor, eten, drinken, kunst, verhalen, er was van alles en ze kwam het ook allemaal wel tegen, nog steeds, maar ze genoot er niet meer van, niet echt. Sinds Pim het huis uit was gegaan leek alle kleur uit haar leven verdwenen, wat eigenlijk heel vreemd was, want zo leuk had ze het nou ook weer niet gehad met haar dochter. Toch?

Verwarrend allemaal.

Voor het kleine waterbedrijf, gelegen op het industrieterrein vlak buiten de stad, kwam Stanley in zijn eigen, alledaagse kleding - spijkerbroek en T-shirt - naar buiten lopen. Hij stapte in een oud, klein en krakkemikkig autootje en zette het contact aan, waarop Frans Bauer meteen inzette, midden in het lied.

'...dan een vriend om te praten, woorden doen je geen zeer. Morgen is alles weer anders, zie je ineens weer die lach.'

Hij startte en reed weg, terwijl hij uit volle borst meezong. De werkdag zat er weer op, het weekend stond voor de deur, er was alle reden om vrolijk te zijn.

Sylvia stond op dat moment bij haar waterapparaat en keek er wanhopig naar, en naar de twee volle flessen die erachter stonden. Ze pakte een kartonnen bekertje uit de houder aan de zijkant van het apparaat, tapte dat vol, dronk het leeg, tapte het nog eens vol en keek naar het waterpeil. Geen enkel verschil. Nog geen millime-

ter. Dat schoot niet op. Het zou normaal gesproken weken duren voordat die drie flessen leeg waren. Ze dacht na. Hoe moest ze dit oplossen?

In de ruime gang van het grote appartementencomplex - vroeger was het een school geweest, die in het kader van de woningnood met eenvoudige tussenmuren omgebouwd was tot woonruimte voor de minder kapitaalkrachtigen - stak Stanley de sleutel in het slot van zijn voordeur, precies op het moment dat die van het appartement naast hem openging en Pim naar buiten stapte. Ze zat onder de lichtgroene verfstrepen, net als de vuilniszak die ze in haar hand had.

'Hé, de nieuwe buuf.' Stanley lachte haar toe.

'Ja hai. Ik ben Pim.'

'Stanley. Heb je geverfd of zo?'

'Kan je het zien?'

'Zit er ook nog wat op de muren?'

'Wat?'

'Kijk zo maar eens in de spiegel.'

'Die heb ik niet.'

'Een vrouw die geen spiegel heeft? In de badkamer hangt toch wel wat?'

'Ik zal zo wel even kijken.'

'Staat wel leuk hoor.'

'O. Oké.'

Hij stond op het punt om naar binnen gaan, maakte aanstalten daartoe, maar draalde nog wat en besloot nog even verder te gaan met het gesprekje. 'Ben je student of zo?' vroeg hij.

'Ja.'

'Wat studeer je dan?'

'Wiskunde. En natuurkunde.'

'Allebei?'

'Ja. Als je toch bezig bent. En wat doe jij?'

'Ik breng flessen water rond. Een heleboel tegelijk.'

'Is dat leuk?'

‘Gaat wel. Ik moet ze goed tellen. Ook een soort wiskunde.’

‘En je moet ze tillen. Vanwege de zwaartekracht. En dat is natuurkunde.’

‘Ik heb een steekkarretje. Dus ik doe alleen de wiskunde.’

Ze lachte, hij ook.

‘Ik ga maar weer verder met de ellende,’ zei Pim, wat verlegen. ‘Ik zie je nog wel.’

‘Ja oké. Bye.’ Hij opende zijn voordeur en ging naar binnen.

Pim keek hem na, aarzelde even, omdat ze opeens niet meer wist wat ze ook alweer ging doen, wilde vervolgens maar weer naar binnen gaan, maar zag toen de vuilniszak in haar hand en wist het weer. Ze liep verder de gang op, op weg naar de containers buiten. Leuke jongen, dacht ze. Iemand die waterflessen rondbracht. Vreemd. Waren er mensen die dat voor hun beroep deden? Daar kon ze zich niets bij voorstellen.

Die avond zat Irene, zoals bijna alle avonden de laatste tijd, alleen te eten aan een klein salontafeltje dat ze naar zich toe had getrokken. De televisie stond aan, naast haar bord lag de afstandsbediening. Ze at zonder te proeven en zapte tussendoor steeds naar een andere zender. Er was natuurlijk weer niets wat haar interesseerde en ze bleef uiteindelijk, toen haar bord al leeg was, bij een oude romantische Amerikaanse film hangen: *Sleepless in Seattle*. Romantiek was het, sentimentele romantiek, waardeloze onzin, toch bleef ze kijken, hoewel ze hem al minstens zes keer had gezien.

Helga en Joyce bevonden zich op dat moment in de keuken. Ze waren stevig aan de borrel, zoals dat ging als je druk aan het koken en tegelijk heftig aan het praten was. Dan had je zo nu en dan een flinke slok koude witte wijn nodig om de verhitting wat af te blussen.

‘Zou toch ook kunnen?’

‘Wat zou ook kunnen?’

‘Dat je jaloers bent! Omdat jij het niet meer kan! Jij kan geen kind meer krijgen.’

‘Wie zegt dat?!’

‘Kom op zeg! Op jouw leeftijd. Dan wordt het zeker een mongooltje!’

‘Gatver. Kunnen we hierover ophouden!’

‘Waarom? We hebben het erover! We hebben het over waar we het over hebben!’

‘Had je dat niet even eerder kunnen zeggen?’

‘Wat had ik eerder moeten zeggen? Dat ik ooit graag moeder wil worden? Had ik dat van tevoren moeten zeggen? Want dan was je er niet aan begonnen? Jezus! Dit meen je toch niet?’

Helga antwoordde niet. Verbeten roerde ze in een pan waar op dat moment in het geheel niet in geroerd hoefde te worden.

‘Heb jij zelf nooit de behoefte gehad? Om moeder te worden?’

Geen antwoord.

‘Wat is er nou? Waarom zeg je niks?’

Even aarzelde Helga, toen draaide ze opeens de pitten op het fornuis uit en keek haar vriendin ernstig aan. ‘Oké.’

‘Wat? Wat doe je?’

‘Ik ga straks verder.’ Ze pakte de fles wijn uit de ijskast en ging aan tafel zitten. ‘Ga zitten.’

Joyce deed wat haar opgedragen werd, een beetje aarzelend nu, wat angstig ook, omdat ze voelde dat er iets belangrijks besproken ging worden.

‘Luister. Het moet er toch ooit van komen. Luister.’

Adam was zeker knap te noemen, oppervlakkig bekeken. Elke vrouw die hem tegenkwam op straat of elders concludeerde onmiddellijk dat deze man er bijzonder goed uitzag, met die krachtige en regelmatige trekken in zijn gezicht en zijn rijzige, wat voorname gestalte. Maar als ze hem dan vervolgens leerde kennen, al was het maar in een praatje van twee minuten, verloor ze onmiddellijk haar interesse en veranderde zelfs haar blik. Had ze hem net knap en aantrekkelijk gevonden? Vreemd, ze zag het niet meer.

Adam was namelijk saai. Knap, goed lijf, goede baan, oud geld, goede familie, maar intens saai. Hij had geen humor, geen rafelrandjes, geen schurende onregelmatigheidjes, geen stiekeme

perversiteitjes, niets van dat al. Een degelijke man was hij, die zijn plicht deed en het leven leidde zoals dat het beste was, zonder drama en zonder wilde uitspattingen. Rust, reinheid en regelmaat.

Voor Sylvia was hij, na haar wilde jeugdijaren waarin ze hoofdzakelijk was omgegaan met mannen die zo ongeveer Adams tegenpool vertegenwoordigden - cokesnuivers, partnerruilers en zelfs eentje met losse handjes - een uitkomst geweest. Nu kwam het toch nog goed met haar. Zij had hem een beetje, een klein beetje, ingewijd in haar wereld van uitbundige drankgelagen en exuberante seks en dat was precies wat hij zocht, wat hij nodig had om enigszins los te komen van zijn saaie, grijze, oerdegelijke leventje. Hij ging dan ook aan haar voeten liggen en bleef daar liggen, tot verdriet en ergernis van zijn keurige familie, volstrekt verliefd op haar levendigheid, zoals hij dat noemde. Al na een paar maanden was ze bij hem ingetrokken in zijn keurige appartement in het centrum, om nog eens zes maanden later samen te verhuizen naar de fraaie villa met mooie tuin, in de chique woonwijk aan de rand van de stad waar ze nu al een paar jaar woonden.

Die avond zaten ze met zijn tweeën, zoals veel avonden, heel veel avonden, met een bescheiden wijntje te vieren dat de plicht van die week gedaan was en dat er nu genoten mocht worden. Sylvia had naast haar glas Chardonnay een flinke karaf water staan, koel, heerlijk water uit het waterapparaat, waar ze grote slokken van nam.

‘En wat heb jij vandaag gedaan?’

‘Geluncht met Eva. Weet je wel?’

‘Niet echt.’

‘Oude schoolvriendin. Heb ik je over verteld.’

‘O ja.’

‘Het was leuk. We hadden elkaar zo lang niet gezien.’ Ze dronk haar glas leeg en schonk zich bij. ‘Wil je ook water?’

‘Nee, dank je.’

‘Schijnt heel goed te zijn. Om water bij je wijn te drinken.’

‘Water bij de wijn is altijd goed.’ Hij lachte en zij lachte beleefd met hem mee.

Hij gaapte. ‘Ik ben moe.’

'Ik zie het. Was het druk op de zaak?'

'Stervensdruk. China is nu definitief. En dat is zo ingewikkeld. Door de communicatie. De taal natuurlijk, maar nog meer de cultuur. Is zo anders allemaal. Ik ben kapot. Ik ga het hele weekend slapen.'

'Ja lekker.' Ze zei het, maar erg opwindend vond ze die gedachte niet. Ze dronk gulzig verder van het water.

Joyce staaarde haar vriendin met grote ogen aan. 'Wow.'

'Ja.'

'Maar hij heeft je dus verkracht?'

'Wettelijk wel. Maar nee. Ik wilde het ook. Ik wilde het meemaken. Ik was nieuwsgierig. En hij was wel lief hoor. Maar ja. Een man. Dat wel. En dat bleek dus niet helemaal mijn ding.'

'En dat kind is dus gekomen? Je hebt het gebaar?'

'Jazeker.'

'En toen?'

'Is het meteen bij me weggehaald. Zoals we hadden afgesproken. Uiteindelijk. Na veel drama en gepraat. Mijn ouders hebben dat allemaal geregeld.'

'Was het een jongetje of een meisje?'

'Een jongetje.'

'En je weet niet waar hij nu is?'

'Ik weet helemaal niks. Ik zie hem ook niet meer voor me. Vroeger wel. Maar het is weg. Het beeld is weg. Het lijkt iets uit een vorig leven.'

Het bleef even stil in de keuken.

'Dan weet je dat.'

'Ja.'

'Ik ga zo maar weer eens even dat eten afmaken.'

'Ja.'

Maar ze bleven nog zitten, buiten begon het al een beetje donker te worden.

Pim liep nog steeds van alles uit te pakken, als een kip zonder kop

eigenlijk. Ze pakte iets uit een doos, legde het ergens neer, om het even later nog eens op te pakken en het een andere plek te geven, en het soms zelfs gewoon weer terug in de doos te doen. Het begon buiten al een beetje donker te worden. Ze pakte een oude lamp met een rommelig snoer eraan en stopte de stekker ervan in het stopcontact. Even brandde de lamp, toen klonk er een korte plof en hij was weer uit. Pim keek ernaar, liep vervolgens naar de lichtschaakelaar aan de wand en drukte hem in. Niks. Ze haalde de stekker van de lamp weer uit het stopcontact en dacht na, geërgerd, een en al irritatie. Wat had ze toch een bloedhekel aan het praktische leven, de dagelijkse beslommingen, de organisatie van alles. Waarom moest een mens wonen, eten, zich kleden, het bed opmaken en boodschappen doen? Het was allemaal verspilling van tijd en energie. Er waren, zo was haar gebleken in die eerste maanden dat ze op zichzelf woonde, altijd kleine problemen die dwarszaten: een ijskast die lekte, een onverwachte aanslag van de Belastingdienst, een bord spaghetti dat ze uit haar handen liet vallen - alle rode saus over de keukenvloer - er was altijd wel wat dat haar aandacht vroeg.

Zonde van de tijd, vond ze.

Een kleine tien meter verderop zat Stanley een kant-en-klaarmaaltijd te eten, iets met boontjes en Indonesisch vlees, uit een bakje van hard zilverkarton.

Zijn vrijgezellenappartement was rommelig maar gezellig, en het had zich in de loop van de tijd gevuld met typische mannendingen, zoals een basket aan de muur, dumbbells in een hoek, een oude hometrainer achter de bank en een grote ingelijste foto van Margot Robbie in *The Wolf of Wall Street* erboven.

En er klonk natuurlijk weer muziek van Frans Bauer: '*Als ik met jou op de wolken zweef...*' De televisie, waar hij al etend op uitkeek, diende als scherm voor de Playstation waarvan het beeld nu even was stilgezet. Straks ging hij weer verder.

Toen hij zijn bakje bijna leeg had, werd er op zijn deur geklopt, eerst zachtjes, toen wat harder. Stanley stond op en zette snel de muziek uit. Zijn voorliefde voor Bauer was een privéaangelegenheid.

Vanaf de gang klonk een stem: 'Het is je nieuwe buurvrouw! Ik heb een probleempje! Kan je me alsjeblieft helpen?'

Even later stond hij voor haar groepenkast, terwijl zij wat onwennig en zelfs bijna wat angstig over zijn schouder meekeek. 'Weet je hoe het werkt?'

'Deze is omlaag gesprongen. Kijk maar.' Hij zette een schakelaar omhoog en achter hem begon licht te branden.

'Wow. Te gek. Dank je wel.'

Stanley lachte. 'En jij studeert natuurkunde!?'

'Ja maar ja.' Ze lachte een beetje verlegen, verontschuldigend zelfs.

Even later zat hij de stekker van de lamp uit elkaar te schroeven, om te kijken waar het mis was gegaan. 'Ik zie het al. Het ene draadje is los en kwam tegen het andere aan.'

'Kan je het maken?'

'Zo gebeurd.'

'Dank je wel. Wat heerlijk.'

'Geen probleem.' Terwijl hij met zijn tanden nog een extra stukje van het plastic omhulsel van de koperdraad afbeet, vroeg Stanley zich af waarom hij klusjes voor anderen nooit een probleem vond. Als er in zijn eigen huis iets kapotging, deed hij er soms weken over om het te fiksen. Regelmatig droomde hij dat hij rijk was en dat hij personeel had voor van alles, wat moest dat heerlijk zijn. 'Heb je geen vriend of zo?' Hij vroeg het gewoon, om iets te vragen, alleen maar daarom.

'Nee.'

'Waarom niet?'

'Moet iedereen een vriend of een vriendin hebben?' Ze klonk geërgerd.

Hij keek wat verbaasd op. 'Nee hoor. Van mij moet niks.'

'Heb je zelf iemand?'

'Nee.'

'Waarom niet?'

'Weet ik veel.'

'Nou, dat geldt ook voor mij. Ik weet het ook niet.'

‘Dan kan je dat toch zeggen? Wat is het probleem?’ Klonk hij onaardig? Hij wist het niet. Het meisje reageerde er in ieder geval niet op. Hoe dan ook: zij was begonnen met die toon.

Hij was klaar met de stekker, stond op en deed hem in het stopcontact. De lamp brandde. ‘Zo. Dat is beter. Gezelliger.’

‘Ja. Dank je wel. Heel erg bedankt.’ Pim keek hem wat onzeker aan. ‘Ik kan je niks aanbieden. Om te drinken bedoel ik. Want ik heb niks.’

‘Ik wel. Kom maar bij mij dan.’ Hij was blij dat hij de kans had het weer goed te maken. ‘Loop maar mee.’

‘O. Oké. Maar wacht.’ Ze keek hem aan, met grote verschrikte ogen. ‘Ik wil geen seks hoor!’

Stanley schoot in de lach. ‘Rustig maar! Oké. Geen seks. Prima. Ik had het ook alleen maar over even iets drinken.’

‘Ik wil het gewoon niet. Maar dat heeft niks met jou te maken.’

Om de een of andere reden was dat het moment dat hij interesse in haar begon te krijgen. Niet zozeer in haar als vrouw, maar in haar als mens. Dit was echt iemand anders, dit was niet zomaar een meisje, zij was apart. En daar hield hij van, hij hield van apart.

‘Kom mee,’ zei hij. ‘En maak je geen zorgen. Ik blijf van je af.’

Sylvia had gedoucht. Ze stond met een grote handdoek voor de spiegel en inspecteerde zichzelf. Ze bekeek de beginnende rimpels in haar gezicht, daarna deed ze de handdoek af en bekeek haar naakte lichaam. Het was toch nog goed, zag ze, het was ietsjes ouder dan het altijd geweest was, maar er was nog niks mis mee. Ze hoorde gestommel buiten de badkamer en ze sloeg de handdoek weer om en pakte haar tandenborstel.

Irene lag op dat moment al in bed en las een boek, met weinig interesse, alleen maar omdat ze het gewend was even iets te lezen voordat ze ging slapen. Terwijl ze steeds weer aan het begin van het hoofdstuk begon omdat de woorden en zinnen gewoon niet tot haar doordrongen, begonnen haar ogen al langzaam dicht te vallen. Ze wist ondertussen hoe het zou gaan: ze zou wegzakken en spoedig weer wakker worden, om de rest van de nacht verwoede en wanhopige pogingen te doen weer in slaap te vallen.

En dan zou ze gaan liggen tobben, dat wist ze nu al, omdat ze in alle rust zoals ze daar lag vanbinnen in onderdrukte paniek was over haar leven in het algemeen en die dag in het bijzonder.

Stanley had andere muziek opgezet, stoerdere muziek met een beetje een soulachtige *feel*, en hij gaf Pim een flesje koud bier, terwijl hij een slok nam uit het zijne. 'Is bier oké?'

'Ja hoor.' Zij nam een slok en keek ondertussen wat angstig naar Margot Robbie. Zo sexy als die was, zo uitdagend, dat was een andere wereld. Zo'n vrouw zou ze nooit kunnen zijn, ook niet een heel klein beetje.

'Maar vertel nog eens, je houdt helemaal niet van seks. Interessant. Heb je ook nooit een vriendje gehad?'

'Nee. En jij nooit een vriendin?'

'Jawel. Tuurlijk. Twee keer. Eén keer bijna twee jaar en één keer ruim een half jaar. Maar ja. Toen was het opeens weer afgelopen.'

'Hebben zij het uitgemaakt?'

'Ja.'

'Wat erg.'

'Niet heel erg. Er zijn meisjes en vrouwen genoeg. Maar het ligt dus wel aan mij.'

'Zeggen ze dat?'

'Ja.'

'Wat doe je verkeerd?'

'Dat weet ik niet. Het is een gevoel, zeggen ze.'

'Wat een waardeloos argument.'

'Ja, vind ik ook.'

'Dat zegt iedereen altijd. Dat het door de ander komt.'

'Ja. Dat zal wel.' Hij dacht daar even over na. 'Maar ik zeg dat niet. Ik denk namelijk dat ze gelijk hadden. Het waren leuke meiden. Zij konden er niks aan doen.'

'O. Oké.' Pim merkte dat ze van die opmerking ontspande. Dit was een eerlijke man, die kwetsbaar durfde te zijn, niet iemand die stoer deed, dat gaf haar een rustig gevoel. 'Wat doe je verkeerd dan?'

'Weet ik veel. Ik geef me niet over of zoiets, geloof ik. Niet echt.'

'Moet dat dan? Het is toch geen gevecht?'

'Weet ik veel.'

Ze glimlachten naar elkaar en dronken bier.

'En jij dan?'

'Niks dus. Ik vind seks gek. Rare uitvinding.'

'Hoe oud ben je eigenlijk?'

'Negentien.'

'Wow. En je doet twee studies tegelijk?'

'Ik ben al begonnen toen ik zestien was. Ik was heel snel klaar met school.'

'Je bent *fucking bright* dus.'

'Dat zeggen ze ja. Maar ja.'

'Maar ja wat?'

Pim gaf geen antwoord. Dat zou een gesprek opleveren waar ze geen zin in had. 'Ik heb altijd bij mijn moeder gewoond. Tot een tijdje geleden. Eerst heb ik bij een vriendin gewoond en nu dus hier.'

'Leuk. Welkom in het vrije leven.'

'Dankjewel.'

'En waar is je vader?'

'Die is dood.'

'Klote.'

'Ja, best wel. Maar al lang. Dus het valt nu wel mee.'

'Ja ja.'

Ze vielen weer stil en dronken uit hun flesjes. Pim realiseerde zich opeens dat dit misschien wel het eerste biertje was dat ze lekker vond, of nou ja, een beetje lekker dan.

'Wel goed dat je dat vooraf zegt. Dat je geen seks wilt. Dan hoef ik me ook niet te gaan lopen uitsloven.' Stanley glimlachte.

Pim keek wat verlegen naar de grond.

Laat die nacht zat Joyce alleen beneden. Ze had niet kunnen slapen, was zachtjes naar beneden geslopen en had een kop thee met gember en honing voor zichzelf gemaakt. Om de een of andere

reden had ze geen lichten aangedaan; ze zat daar in het donker, met alleen maar wat schijnsel van een straatlantaarn dat door het raam naar binnen viel. Ze keek ernaar, hoe het de kamer alleen maar donkere contouren gaf en hoe dat een schilderij leek, een kubistisch schilderij, waarin alles in vlakken was verdeeld, vlakken met scherpe lijnen.

Zonder zich daar echt bewust van te zijn zat ze vreselijk na te denken en als vanzelf diende zich plotseling een conclusie aan, eentje die haar deed opveren, die haar hart sneller deed kloppen. Ze stond op, ging weer zitten en stond weer op. Nog maar een kop thee maken, slapen zat er voorlopig niet in.

Ja, dat was natuurlijk een fantastisch idee. Fantastisch. Maar ja.

Zaterdag

Die ochtend was Sylvia vroeger beneden dan anders. Weer stond ze gulzig bekertjes water bij het apparaat te drinken, nu lukte dat aardig, vanwege de dorst die ze had vanwege iets te veel wijntjes gisteravond. Het peil in de grote omgekeerde fles stond alleen nog lang niet op de helft, echt nog lang niet. Ze keek er ontmoedigd naar en naar de volle flessen die achter het apparaat stonden. Dat ging nog weken duren en dat kon echt niet. Ze was een leven lang gewend geweest meteen te krijgen wat ze wilde, dus hier moest ze echt even iets op verzinnen.

Toen kwam ze op een idee, ze aarzelde even, nog even, zette toen haar kartonnen bekertje weg, boog voorover en pakte met veel moeite een van de twee volle flessen op. Hij was zwaar, maar het lukte wel. Ze tilde hem zo hoog mogelijk op, hield hem even in de lucht en liet hem toen los. Het ding donderde met een enorme klap op de vloer, stuiterde twee keer en bleef vervolgens liggen. Nog geheel intact.

Shit. Waarom maken ze die krenge zo stevig?

Er klonken haastige voetstappen op de trap en Adam kwam de bijkeuken binnengerend, in zijn onderbroek, op sokken en met een verschrikt gezicht. 'Wat is er gebeurd?! Wat gebeurde er?'

'Niks. Sorry. Ik wilde die waterfles ergens anders neerzetten en toen glipte hij uit mijn handen. Maar hij is gelukkig nog heel.' Ze keek naar de man die haar echtgenoot was, in die witte onderbroek en op die sokken met rode tulpjes, met dat toch al wat oudere lijf en dat kinderlijk geschrokken gezicht. Dat was geen minnaar, dat kon geen minnaar zijn, ze had recht op die Stanley, ze had er gewoon recht op. Besloot ze.

Maar ja, dat kutwater.

Joyce had nog wel wat geslapen en tot haar opluchting had Helga niks gemerkt van haar nachtbrakerij. Dat kwam goed uit.

Het plan dat ze had opgevat moest zorgvuldig ten uitvoer worden gebracht, daar diende ze alle tijd voor te nemen, het was zaak ervoor te zorgen dat haar vriendin de tijd kreeg aan het idee te wennen. Haar ermee overvallen kon alles kapotmaken, omdat eenmaal afgekeurd vaak definitief afgekeurd betekende. Helga kwam nou eenmaal niet graag op een genomen beslissing terug. Dat was de trotse man in haar, het kwetsbare ego, daar moest ze absoluut rekening mee houden.

Vandaag kon wellicht bij het bezoek dat ze gepland hadden af te leggen een eerste stap gezet worden. Joyce had informatie nodig.

‘De grote dag,’ sprak Helga met een *smile*.

‘Is het voor het eerst dat je iemand mee naar ze toe neemt?’

‘Nee hoor, maar je bent wel pas nummer drie. En niemand mocht al zo snel mee. Bij de andere twee was het pas na anderhalf jaar of langer.’

‘Mooi. Dus ik ben nu definitief je grote liefde?’

‘Of mijn laatste kans.’ Helga grinnikte.

Het zou een flinke rit worden met de Mini Cooper en na het ontbijt gingen ze meteen op weg.

‘Vertel nog eens even wat je allemaal zo leuk en lekker aan me vindt.’ Joyce draaide haar stoel wat verder in de ligstand. ‘Dan hebben we iets te doen en gaat de tijd sneller.’

Helga lachte en stak meteen wal. Het was een spelletje dat ze wel vaker speelden en dat vaak zowel tot humor als genegenheid leidde. ‘Het belangrijkste is dat het klopt. Er is een balans tussen ons. In de krachtsverhoudingen.’

‘Ja ja.’ Die mededeling beviel Joyce maar matig. ‘Maar ja.’

‘Wat? Niet goed?’

‘Jawel. Maar meteen door naar de oppervlakkige dingen, alsjeblijft. Over hoe mooi ik ben en zo. En lekker. In detail graag.’

‘Oké. Je bent inderdaad erg mooi. En erg lekker.’

‘De mooiste van de drie die je meegenomen hebt naar je ouders?’

‘Ja, je bent de mooiste van de drie die ik meegenomen heb naar mijn ouders.’

‘In alles? Is alles van mij mooier dan alles van die andere twee?’

‘Je wilt wel heel veel.’

'Te veel?'

'Misschien wel ja.'

Allebei hadden ze een glimlachje om hun mond, het was een spelletje dat ze graag speelden en waar geen autorit te lang voor was. De een werd graag bewonderd, de ander bewonderde graag.

'Zeg dan maar alleen waarin ik het mooiste ben. Uiterlijk dus. Oppervlakkig. Niks over liefde en gevoelens en zo. Dat is saai. Lichaamsdelen en zo.'

Helga reed en dacht even na. Buiten strekte inmiddels een verlaten poldersnelweg zich voor het autootje uit. 'Je lach. Je nek. Je taille. Je handen. Je vagina.'

'Zo heet het niet. Je moet het een vulva noemen.'

'*Whatever.*'

'Heb ik de mooiste?'

'Ja. En de smakelijkste.'

'Kijk. Dat wilde ik horen. Dat zijn de betere teksten. Mijn zorgen zijn voorbij.'

'Had je zorgen?'

'Als je ouders onaardig tegen me doen, zeg ik gewoon: weet u wel dat uw dochter van mening is dat ik de mooiste en de lekkerste vulva van allemaal heb? Dus wat lult u nou?'

Helga lachte hardop. 'De vraag is alleen: is hij nog net zo lekker en mooi en smakelijk als er een kind uit is gekomen? Dat is de grote vraag.'

Een korte stilte viel en Joyce keek haar vriendin even van opzij aan. Blijkbaar had Helga er ook verder over nagedacht, realiseerde ze zich. De strijd was begonnen. Dat kon nog wat worden.

Op dat moment stond Irene op een stil perron op haar trein te wachten. Het was vroeg en er was verder nog bijna niemand, alleen een oudere man die met een jong meisje op stap was, zijn kleindochter waarschijnlijk. De twee keken even naar haar en zeiden vervolgens iets tegen elkaar. Wat zou het geweest zijn? Zelig, zo'n vrouw alleen?

Stanley verliet in sportkleding zijn appartement, een sleutelbos

in zijn hand, zag dat de voordeur van zijn buurvrouw openstond en keek even naar binnen. ‘Goeiemorgen!’

Daar verscheen Pim, in een groot en lang T-shirt boven blote benen. Onbedoeld sexy, wist hij, hij had haar namelijk in één avondje al best goed leren kennen, ondanks haar onmiskenbare verlegenheid en natuurlijke afstandelijkheid. Er was gewoon wel een klik geweest, niet in de laatste plaats omdat ze in alles, maar dan ook echt alles totaal verschillend waren. Dat maakte dat alles wat ze tegen elkaar zeiden voor de ander interessant was.

‘Hai.’

‘Alweer vroeg bezig, zie ik?’

‘Ja. Moet wel.’

Hij deed zijn best niet naar haar lichaam en haar benen te kijken. ‘Kan ik mijn sleutels even hier laten? Dat loopt wat fijner. Moet ik alleen zo wel even aanbellen.’

‘Ja tuurlijk. Geen punt. Geef maar.’

Hij gaf haar zijn sleutels. ‘Tot zo.’

‘Tot zo.’

Hij wierp nog een laatste blik op haar en ging joggend door het trappenhuis naar beneden.

Zij keek hem na, heel even maar. Ze had nog nooit met iemand zoals hij gepraat en het had haar een beetje in verwarring gebracht, merkte ze. Intellectualiteit, slimme redeneringen, controversiële standpunten, daar kon ze allemaal niks mee in gesprek met haar buurman, het moest over iets anders gaan. Over het leven of zo, of over kleine dingen. Daar had ze weinig ervaring mee, had ze gemerkt.

De weekendontbijten in de villa waren altijd aangenaam, overdadig en smakelijk, maar ook altijd hetzelfde: zoute boter, zalm, een milde tapenade van de ‘kaasjuwelier’, mandarijnensap, rookvlees, Engelse marmelade, Mortadella di Bologna, Amerikaanse luxe pindakaas en natuurlijk warme broodjes, toast en koffie en thee. Adam en Sylvia waren, zoals gebruikelijk, nog gekleed in hun ochtendjassen en genoten van al het heerlijks, zwijgend en in stilte.

‘Geen thee vanochtend?’

‘Nee.’ Zij dronk natuurlijk weer zo gulzig mogelijk van haar water.

‘Wat ben je toch opeens aan het water drinken? Is het zo lekker?’ Hij lachte.

Het was waarschijnlijk een grapje, bedacht ze, dus zij lachte maar gewoon terug. Maar die opmerking bracht haar wel op een idee, een heel simpel idee. Dat ze daar niet eerder aan had gedacht! Natuurlijk. Even wachtte ze, nam toen nog een klein slokje uit haar glas en proefde dat, licht smakkend. ‘Juist niet,’ zei ze. ‘Volgens mij is er iets met dat water. Er zit een smaakje aan. Probeer jij eens.’ Ze reikte hem haar glas.

Adam pakte het aan en nam een slokje. ‘Ik proef niks.’

‘Jawel. Het is een beetje zuur. Is niet oké. Wil jij er straks even een nieuwe fles op zetten? Deze is volgens mij niet goed. En als die andere ook zo smaakt, ga ik maandag even bellen.’ Ze nam nog een aandachtige slok. ‘Ja nee, er is iets met dat water. Het is echt niet oké.’

Adam reageerde er verder niet op en at verder. Hij smeerde met grote overgave pindakaas op een boterham en plamuurde daar nog een net zo’n dikke laag van de marmelade overheen. Sylvia keek ernaar. Het zag er niet heel erg erotisch uit. Ook dat bevestigde voor haar dat ze recht had op waar ze nu naar verlangde, steeds heftiger eigenlijk, wat ook wel met al die wijntjes van gisteravond te maken had. Voor haar was alcohol altijd wel een afrodisiacum geweest, zeker met de ontspannende en broeierige uitwerking die het de volgende ochtend meestal op haar had.

Enigszins beschamend was het wel, maar Irene had dat van zich afgezet. Ze was al voor openingstijd bij het museum gearriveerd en was maar gewoon voor de deur gaan staan wachten. Ze bekommerde zich niet om de blikken van het meisje dat al bij de kassa bezig was het een en ander voor te bereiden. Even later kwam het meisje naar de glazen deur lopen, deed die van het slot en opende hem. ‘Goeiemorgen. U bent er vroeg bij.’

‘Cultuurverslaafd. Dan krijg je dat.’

Het meisje glimlachte beleefd en stapte opzij om Irene naar binnen te laten.

Stanley zat bezweet op een krukje midden in het appartement en had net een groot glas water van Pim gekregen, dat hij gulzig opdronk. Zij had zich intussen aangekleed en had zelf thee, waar ze voorzichtig en aandachtig kleine slokjes van nam.

‘Ik heb nog over je nagedacht,’ zei hij, licht hijgend van het schielijk drinken van het water.

‘Wat dan?’

‘Gewoon.’

‘Wat is dat?’

‘Wat is wat?’

‘Wat is gewoon?’

‘Gewoon. Gewoon is gewoon gewoon.’ Hij lachte even. Mag ik niet over je nadenken? Ik vind het leuk om over je na te denken.’

‘Ja ja.’

‘Jij krijgt binnenkort een vriendje. Dat gebeurt als je alleen woont. Is niet tegen te houden. Maar ik hoop wel dat-ie een beetje lief is en een beetje voorzichtig, want het ligt dus allemaal nog heel gevoelig bij jou.’

Ze zette de kop thee op de grond en staarde hem aan. ‘Zo gewoon vind ik dat niet. Dat je dat allemaal denkt. Over iemand. Over mij.’

‘Nou ja. Wat voor de een gewoon is...’ Hij maakte zijn zin niet af.

‘Ik vind het behoorlijk lief eigenlijk. Om zo met iemand bezig te zijn. Als je die bijna niet kent.’ Ze hoorde het zichzelf zeggen en was eigenlijk heel tevreden over de woorden en de toon. Het klonk volwassen allemaal en niet zo verschrikkelijk verlegen. Hoe kwam het dat ze zich zo op haar gemak voelde bij deze jongen?

Of was het geen jongen maar een man? Hij was iets ertussenin, besloot ze, of hij was het allebei, dat kon ook.

Irene liep ongeveer drie kwartier door het museum dat ze al kende, behoorlijk gefrustreerd, terwijl ze voortdurend op haar horloge keek. Hoe lang was ze daar al? Hoe lang was het normaal om daar te verblijven? Ze ging zaal in en zaal uit, om weer terug te

keren naar het begin en opnieuw te beginnen. De enig aanwezige suppoost keek haar steeds wantrouwender aan. Wat deed die vrouw? Had ze misschien een stanleymes in haar tas waar ze straks schilderijen mee ging beschadigen of zo? Zoiets dacht hij natuurlijk.

Grote god, waar sloeg dit op? Waarom was ze hiernaartoe gegaan? Om die man van de paraplu te ontmoeten? Totale waanzin natuurlijk, hij woonde in de buurt, had hij gezegd, hoe kon ze bedenken dat er een kans was hem hier tegen te komen? Wie gaat er nou op zaterdagochtend naar een museum in zijn eigen buurt?

Na die drie kwartier had ze het pand verlaten en was ze nog een kopje koffie gaan drinken in een café aan de overkant, terwijl ze de entree van het museum in de gaten hield. Alsof hij daar nog eens zou komen om zijn paraplu te openen... Het regende niet eens. Ze besloot dat de mogelijkheid bestond dat ze gek aan het worden was, dat ze zichzelf goed in de gaten moest houden, omdat dit niet goed ging. Dit ging absoluut niet goed.

Na de koffie en het afrekenen stond ze nog even op straat. Ze kon zich er niet toe zetten weg te gaan, maar ging uiteindelijk dan toch maar. Ze liep in de richting van het station, stond soms nog even stil en keek om, terwijl ze steeds bozer werd op zichzelf. Een vrouw van haar leeftijd, van haar intelligentie, van haar niveau en dan dit. Niet te geloven. Dit was een volstrekt irrationele actie geweest, die haar met de neus op een paar pijnlijke feiten drukte.

Nette mensen waren het, de ouders van Helga, gewone nette mensen van een behoorlijk niveau. Goedburgerlijk zou je ze kunnen noemen, behorende tot de groep die op alle fronten net iets boven modaal zat en zich daar ook op voorstond. De moeder nam meteen het voortouw, vanaf het moment van binnenkomst, haar man stond er op dat moment wat sukkelig bij. 'Zeg maar Marion. Leuk kennis met je te maken.'

'Ja, heel leuk. Ik mocht al mee. Dat is toch wel wat.'

Men glimlachte wat vaag, ironie werd blijkbaar niet opgepikt.

'En dit is mijn man, Joost.'

'Hallo Joost.'

'Hallo Joyce.'

'We gaan meteen aan tafel. Jullie zullen wel honger hebben na

zo'n lange autorit.'

Op antwoord werd niet gewacht en vijf minuten later zaten ze met zijn vieren aan een grote boerentafel in een ruime eetkeuken. Er stonden sandwiches klaar, belegde boterhammen waar de korstjes vanaf waren gesneden, als symbool van luxe en welvaart.

'Wij hebben er nooit een probleem mee gehad dat Helga meer van meisjes hield dan van jongens. Het is zoals het is. Toch, schat?'

'Zeker,' beaamde Joost met volle mond.

'Ik bedoel, wat heeft het voor zin om daar moeite mee te hebben? Het heeft geen enkele zin.'

'Heeft geen enkele zin.' Joost nam nog sandwich met ham en kaas tegelijk. Dit soort boterhammetjes hapte je zo weg.

'Je hebt er niks aan.'

'Helemaal niks.'

'Dus wij hebben daar nooit moeilijk over gedaan.'

Helga en Joyce wisselden even een snelle blik en een klein glimlachje.

'Want wat heeft het voor zin om daar moeilijk over te doen?' Marion hief haar handen. 'Dat heeft totaal geen zin!'

Een dik uur later was het gezelschapje aan de wandeling in de mooiste bossen die Joyce ooit gezien had. Duizenden bomen en planten maakten het ene schitterende plaatje na het andere, alsof er een leger tuinarchitecten aan te pas was gekomen. Joyce vormde met moeder Marion de voorhoede, Helga liep daar met haar vader wat achter.

'Maar wij hebben daar nooit moeilijk over gedaan. Ik bedoel, je kind is je kind en we houden van haar en ze is wie ze is. Toch?'

'Ja, zeker.'

'Ik bedoel, het heeft geen zin om...'

'Ik wilde je nog wat vragen, Marion. Mag dat?' viel Joyce haar dan toch maar in de rede, ondertussen even wat schichtig omkijkend naar de achterblijvers.

'Zeker. Alles. Vraag maar. Wij zijn volkomen open en transparant. Of nou ja, ik dan. Joost zit nog wel vast in oude patronen soms.'

'Helga heeft mij gisteravond verteld over het jongetje dat ze destijds gekregen heeft.'

‘O dat. Ach ja.’ De vrouw keek ernstig. ‘Ons enige kleinkind.’

‘Jullie weten ook helemaal niks over hem?’

Marion zweeg even. Ze liepen over een smal pad dat zich slingerde door een zee van mos. ‘Dat is een precair onderwerp,’ zei ze toen.

‘Ja natuurlijk.’

‘We weten wel het een en ander. Of liever gezegd, ik weet het een en ander. Ik ben enigszins op de hoogte gehouden. Omdat ik dacht dat misschien ooit de dag zou komen dat...’ Ze maakte haar zin niet af. ‘Wat zei ze er zelf over?’

‘Niet zo veel. Ze heeft het verteld. Wat er gebeurd is. Hoe het gekomen was.’

‘Ja ja.’

‘Ik wil namelijk zo graag een kind. Dat heb ik haar opgebiecht. En zij wil niet. Daarom denk ik. Dus ik denk dat het goed is als zij... nou ja, misschien dat ze er dan anders tegenover komt te staan. Als ze liefde voelt voor die jongen. Of zoiets. En mij dat dan ook gunt. Dat zou kunnen. Ik denk dat dat zou kunnen.’ Joyce viel stil. Waren dit sterke argumenten? Niet echt.

Ze liepen. Er waren stukken met lichtgroen mos en stukken met een soort die donkerder was, en dat groeide allemaal naast elkaar, in kleine velden van een paar vierkante meter. Een prachtig gezicht.

‘Ja ja. Op die fiets,’ zei Marion.

‘Op die fiets ja.’

‘Je laat er geen gras over groeien.’

‘Nee. En dat is ook omdat we elkaar echt wel gevonden hebben. Ik bedoel, het is voor het eerst dat ik die behoefte voel. Echt waar.’

‘Ik zou hem natuurlijk ook heel graag leren kennen, die jongen. Maar ja.’

Ze stonden even stil, keken om en wachtten op de andere twee.

‘Mag ik je 06-nummer hebben? Straks of zo. Hoeft niet nu.’

Marion keek haar even ernstig aan en knikte vervolgens. ‘Komt goed,’ zei ze. ‘Ik zal ervoor zorgen dat je het krijgt.’

***

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/seks-met-stanley>